

Sygn. akt IV Ka 505/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 sierpnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariusz Górski
Protokolant:	Marta Synowiec

przy udziale Barbary Chodorowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 2 sierpnia 2016 r.

sprawy **T. W.**

syna A. i I. z domu B. (...) r. w N. z art. 262 § 1 kk, art. 13 § 2 kk w związku z art. 262 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy

z dnia 14 kwietnia 2016 r. sygnatura akt VI K 13/16

uchyla zaskarżony wyrok wobec T. W. a na podstawie art. 435 kpk także co do M. C. i sprawę przekazuje sądowi i instancji do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt IV Ka 505/16

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem T. W. uznany został za winnego tego, że

w dniu 8.09.2015 r. w Ś. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, znieważył miejsce spoczynku rodziny K. w ten sposób, że udał się do grobowca tej rodziny, zamocował drabinę sznurową umożliwiającą wejście na kopułę grobowca, a następnie pilnował pobliski teren, celem ostrzeżenia współsprawców o ewentualnym zbliżaniu się osób trzecich, tj. za winnego popełnienia czynu z art. 262 § 1 kk i za to, na mocy tego przepisu wymierzono oskarżonemu karę 60 stawek dziennych grzywny, po ustaleniu wysokości jednej stawki na 20 złotych.

Tymże wyrokiem T. W. uznany został za winnego, że w dniu 8.09.2015 r. w Ś. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, usiłował ograbić miejsce spoczynku rodziny K. w ten sposób, że udał się do grobowca tej rodziny celem znalezienia w nim złota, lecz zamierzonego celu nie osiągnął ze względu na brak przedmiotów nadających się do popełnienia na nich czynu zabronionego, to jest za winnego popełnienia czynu z art. 13 § 2 kk w zw. z art. 262 § 2 kk i za to, na mocy art. 14 § 1 kk w zw. z art. 262 § 2 kk, przy zastosowaniu art. 37 a kk wymierzono oskarżonemu karę 100 złotych grzywny, po ustaleniu wysokości jednej stawki na 20 złotych.

Zważywszy na treść art.85 § 1 i 2 kk oraz art. 86 § 2 kk wymierzono T. W. karę łączną 90 stawek dziennych grzywny, po ustaleniu wysokości jednej stawki na 20 złotych.

Z kolei M. C. uznany został za winnego, że w dniu 8.09.2015 r. w Ś. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, znieważył miejsce spoczynku oraz zwłoki rodziny K. w ten sposób, że wszedł do grobowca, a następnie otworzył trumnę ze zwłokami jednej z pochowanych tam osób, to jest za winnego popełnienia czynu z art. 262 § 1 kk i za to, w oparciu o ten przepis wymierzono oskarżonemu karę 60 stawek dziennych grzywny, po ustaleniu wysokości jednej stawki na 20 złotych.

Tymże wyrokiem M. C. uznany został nadto za winnego, że w dniu 8.09.2015 r. w Ś. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, usiłował ograbić miejsce spoczynku rodziny K. w ten sposób, że wszedł do grobowca tej rodziny celem znalezienia w nim złota, lecz zamierzonego celu nie osiągnął ze względu na brak przedmiotów nadających się do popełnienia na nich czynu zabronionego, to jest za winnego popełnienia występku z art. 13 § 2 kk w zw. z art. 262 § 2 kk i za to . na mocy art. 14 § 1 kk w zw. z art. 262 § 2 kk, przy zastosowaniu art. 37 a kk wymierzono oskarżonemu karę 100 stawek dziennych grzywny, po ustaleniu wysokości jednej stawki na 20 złotych.

Stosując art. 85 § 1 i 2 kk oraz art. 86 § 2 kk wymierzono M. C. karę łączną 125 stawek dziennych grzywny, po ustaleniu wysokości jednej stawki na 20 złotych.

Wyrok powyższy zaskarżył prokurator, zarzucając:

I. obrazę przepisów prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 86 § 1 kk, polegającego na orzeczeniu T. W. kary łącznej grzywny w wymiarze 90 stawek dziennych w wysokości 20 złotych każda, przy karach jednostkowych wynoszących po 60 stawek dziennych, w wysokości po 20 złotych każda (I czyn) oraz 100 stawek dziennych, w wysokości po 20 złotych każda (II czyn), podczas gdy Sąd orzekając karę łączną, winien ją wymierzyć w granicach od najwyższej z kar jednostkowych do ich sumy, a zatem w granicach od 100 stawek dziennych do 160 stawek dziennych grzywny.

II. obrazę przepisów postępowania karnego, mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art 413 § 1 pkt 6 k.p.k., polegającą na zaniechaniu wskazania w wyroku skazującym w pkt III - artykułu 86 § 1 kk, stanowiącego podstawę wymierzenia kary łącznej grzywny, podczas gdy z przywołanego przepisu wynika jednoznacznie, że Sąd każdorazowo w orzeczeniu wskazuje zastosowane przepisy ustawy karnej

Tym samym apelujący wniósł o zmianę pkt III części dyspozytywnej wyroku, poprzez wskazanie jako podstawy wymierzenia oskarżonemu kary łącznej grzywny także przepisu z art. 86 § 1 kk i wymierzenie tejże kary w granicach od 100 stawek dziennych do 160 stawek dziennych grzywny.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zarzuty apelacji są oczywiście trafne, choć nie wskazują na wszystkie uchybienia jakich dopuścił się Sąd I instancji i to nie tylko odnośnie T. W., lecz także co do M. C..

I tak, nie sposób nie zgodzić się z apelującym, iż Sąd I instancji (w ślad za autorem wniosku złożonym w trybie art. 335 § 1 kk) wymierzył T. W. karę łączną 90 stawek dziennych grzywny, choć jak wynika wprost z pominiętego art. 86 § 1 kk karę łączną (w tym także grzywny) orzeka się w wymiarze nie mniejszym niż najwyższa kara jednostkowa. Ta zaś, orzeczona za czyn z art. 13 § 2 kk w zw. z art. 262 § 2 kk, to 100 stawek dziennych grzywny.

W konsekwencji najniższa kara łączna jaką mógł w tej sytuacji orzec Sąd Rejonowy to 100 stawek dziennych grzywny (do 160 stawek).

Już tylko powyższe nie pozwoliło na zmianę zaskarżonego wyroku zgodnie z wnioskami apelacji, ponieważ zachodzi konieczność poczynienia nowych ewentualnych uzgodnień co do wymiaru kary łącznej grzywny, a wskazanej sprzecznie z art. 86 § 1 kk, tak we wniosku prokuratora złożonym w oparciu o art. 335 § 1 kpk jak i wniosku T. W. (k.24).

Niezależnie od powyższego należy wyrazić co najmniej poważne wątpliwości co do zarzucenia, a następnie przypisania każdemu z oskarżonych dwóch przestępstw, a to z art. 262 § 1 kk oraz z art. 13 § 2 kk w zw. z art. 262 § 2 kk.

Wydaje się, że przestępstwa te pozostają we właściwym zbiegu przepisów, określonym w art. 11 § 2 kk, bowiem sprawcy jednym czynem wypełnili dyspozycję obu wskazanych wyżej przepisów. Dokonanie ograbienia miejsca pochówku nie było bowiem możliwe bez znieważenia miejsca owego pochówku. Było to zatem jedno działanie, podczas którego sprawcy usiłując dokonać kradzieży „zmuszeni” byli jednocześnie zrealizować znamiona występku z art. 262 § 1 kk.

Z tej to przyczyny orzeczono jak w wyroku, stosując przy tym art. 435 kpk odnośnie M. C., bowiem te same względy (co do zastosowania art. 11 § 2 kk) przemówiły za uchyleniem zaskarżonego orzeczenia tak wobec T. W. jak i drugiego z oskarżonych.